

Sygn. akt V KO 37/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **A. G., F. G. oraz J. S.**

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt VII K 551/14,
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Wrocławia Krzyków we Wrocławiu postanowieniem z dnia 25 marca 2015 r. (sygn. akt VII K 551/14) zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gorlicach sprawy A. G., F. G. oraz J. S., którzy zostali oskarżeni o popełnienie przestępstw z art. 229 § 3 k.k.. W uzasadnieniu wniosku stwierdzono, że jeden z oskarżonych, A. G., z uwagi na stan zdrowia, mógłby wziąć udział w rozprawie przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu, tylko jednorazowo, co potwierdził biegły z zakresu medycyny sądowej, wskazując na znaczną odległość od miejsca zamieszkania oskarżonego do Wrocławia, wynoszącą ok 400 km. W uzasadnieniu wniosku podkreślono, że z uwagi na obszerność materiału dowodowego, jak i konieczność przesłuchania wielu świadków, „wysoce nieprawdopodobnym jest, aby przedmiotowa sprawa - z udziałem trzech oskarżonych - zakończyła się już po pierwszym terminie rozprawy”. Nadto, Sąd wnioskujący wskazał, że „ze względu na

zasadę ekonomiki procesowej sprawy pozostałych oskarżonych, F. G. i J. S. - jako tożsame, objęte tym samym aktem oskarżenia - należy przekazać łącznie ze sprawą oskarżonego A. G.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu nie mógł zostać uwzględniony. Wbrew twierdzeniom Sądu wnioskującego, sprawa dotyczy trzech odrębnych przestępstw popełnionych niezależnie przez trzy, niewspółdziałające ze sobą, różne osoby, w różnych okresach czasu. W akcie oskarżenia zawnioskowano przesłuchanie tylko 7 świadków. Brak jest więc uzasadnienia dla twierdzenia, jakoby względy „ekonomiki procesowej” nakazywały łączne rozpoznanie spraw wszystkich trzech oskarżonych przez Sąd Rejonowy w Gorlicach. Przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu na zasadzie art. 37 k.p.k. jest absolutnym wyjątkiem, stanowi bowiem odstępstwo od zasady ustawowego określenia właściwości sądu. Korzystanie przez Sąd Najwyższy z kompetencji, jaką przewiduje ten przepis, ma charakter subsydiarny i zawężone jest do sytuacji, w których nie ma innego sposobu realizacji dobra wymiaru sprawiedliwości.

Jak wynika z wniosku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu, brak faktycznej możliwości rozpoznania sprawy dotyczy tylko jednego z oskarżonych, A. G., co zostało potwierdzone opinią biegłego sądowego. Tylko w przypadku sprawy tego oskarżonego, z uwagi na stan jego zdrowia i znacznie ograniczone możliwości udziału w rozprawie w siedzibie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków, wniosek mógłby ewentualnie okazać się uzasadniony. Skoro jednak tym samym wnioskiem objęto także sprawy dwóch innych oskarżonych, co do których brak jest jakichkolwiek przesłanek uzasadniających przekazanie ich spraw innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, tak sformułowany wniosek nie mógł zostać uwzględniony. Należy przy tym zwrócić uwagę na fakt, że w stosunku do przestępstw zarzuconych A. G., F. G. oraz J. S. nie są spełnione warunki z art. 34 § 1 k.p.k., bowiem przestępstwa te nie pozostają „w ścisłym związku”, o którym mowa w tym przepisie. Łączy je jedynie podobny sposób popełnienia i osoba funkcjonariusza, któremu, zgodnie z postawionym w akcie oskarżenia zarzutem, oskarżeni mieli wręczać korzyści majątkowe.

Funkcjonariusz ten został zresztą skazany w odrębnym postępowaniu za przestępstwo łapownictwa biernego z art. 228 § 3 k.k. (wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt II K 273/14). Brak jest zatem jakichkolwiek przeszkód dla skorzystania przez Sąd z możliwości, którą przewiduje art. 34 § 3 k.p.k.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji postanowienia.